

1981-82

2

DILARUŠEK

IZ POD ČRNE PRSTI

V rokah držite drugo letošnjo številko Solarčka. Tanjša je, čeprav je v njej veliko prispevkov. Vzrok za to je ponanjanje papirja in njegova cena. V skrbi za ohranitev naravnega okolja (gozdov) se Palomi pridružujemo tudi mi in papir skrajno varčno uporabljamo. Zato zbirajmo star papir, da nam bo papirna industrija lahko vrnila uporabnega.

Izkažite se v akciji zbiranja starega papirja! S tem priskrbimo industriji surovine in ohranjamo naše gozdove.

Uredništvo

Kaj vam prinaša nova številka Solarčka? Veliko zanimivih prispevkov in razmišljanj o življenju v razrednih skupnostih, o odnosih med učenci in učitelji, o medsebojnih odnosih, napisali pa ste tudi nekaj kritičnih in samokritičnih razmišljanj o sebi in svojih starših.

Najprej se bodo predstavile razredne skupnosti s svojimi zanimivostmi. Prednost imajo mlajši.

Čeprav so prvošolčki šele okusili slast in tegobe šole, že vedo, kdaj jim v šoli ni lepo.

V šoli ni lepo, - ko imamo na urniku matematiko

- ko se moram učiti
- ko je spoznavanje narave in družbe
- ko se tovarišica krega
- kadar ne znam
- ko pišemo kontrolko
- ko imamo veliko naloge

V našem razredu je enajst deklic in enajst dečkov. Med sabo se še kar dobro razumemo, le včasih se skregamo. Ponevad se spremo zaradi kakih malenkosti. Nekaj časa kuhamo jezo, nato nevihta mine. Spet smo vsi prijatelji in pomagamo drug drugemu. To prijateljstvo se izkaže tudi tedaj, ko pišemo kontrolno nalogo. Takrat si skušamo pomagati na skrivaj, tako da tovarišica ne bi opazila. Upam, da bomo še naprej zvesti tovariši.

Vesna Drole, 3.r.

Moja rojstna vas se imenuje Vranjak. Vranjak je v Bosni in Hercegovini. Prvi in drugi razred sem končal v Bosni, tretji razred pa obiskujem v Podbrdu. S sošolci se dobro razumem. Z menoj so prijazni. Ko sem prišel v Podbrdo, nisem razumel nič slovensko. Sedaj razumem že veliko.

Mirko Janković, 3.r.

MI IN UČITELJ

Med učenci in učitelji se skozi vse leto splete vez tovarištva in razumevanja. Svojega učitelja pazljivo poslušamo, da razumeemo njegove razlage in nam gre v šoli čim bolje. Od nas zahteva, da smo vsak dan pripravljeni v vseh predmetih, hkrati pa tudi razume naše muhe in marsikaj spregleda. Vse to pa pelje do tega, da imamo svojega učitelja radi in smo ga med njegovo bolezni jo zelo pograšali.

Radovan Močnik, 4.r.

Nekega deževnega jutra, ko sem prišla v šolo, so mi sošolci povedali, da je s tovarišem nekaj narobe. Ko so kasneje odprli vrata razreda, sem videla, da tovariš leži na nosilih. Potem pa sem se spomnila, da je tovariš že prejšne dni tožil, da se slabo počuti. Na pol za šalo, na pol zares, nas je vprašal, kdo mu bo prišel skuhat čaj. Nekaj učencev je bilo takoj za to, seveda pod pogojem, da naslednji dan ne bo pouka. Kmalu so ga odpeljali. Tovariš ravnatelj nam je čez nekaj časa prisel povedat, da bomo nekaj dni prosti. Odšli smo domov. Kmalu smo dobili novo tovarišico Viktorijo. Kljub svoji strogosti je bila zelo prijazna. Vendar pa smo komaj čakali, da pride naš tovariš. Poslali smo mu kartico in mu zaželeti, da hitro ozdravi. Tovariš nam je odpisal, da je že skoraj zdrav in da se vrne čez tri tedne. Res nas je kmalu obiskal. Rekel nam je, da mora biti še nekaj dni na bolovanju, nato pa nas bo prišel učit. Kmalu je prišel. Vsi smo ga bili veseli in z veseljem smo se začeli učiti.

Marjanca Pušnar, 4.r.

MI MED SEBOJ

Po pouku so dečki igrali na holu nogomet. Hišnik je med tem časom polagal ploščice. Nenadoma eden izmed dečkov brčne žogo, ki je priletela naravnost na lepilo. Hišnik se je začel kregati, mi pa smo utihnili. Ko je pozvonilo, so po stopnicah prišekli učenci petega razreda. Neki fant iz petega razreda ni vedel, da so tla namazana z lepilom in je stopil gor. Hišnik se je spet začel kregati, učenec pa vzel svoje copate in odšel domov. Mi smo nekaj časa samo molčali, nato pa smo se začeli smejati.

Nadja Kogoj, 4.r.

Mojega sošolca nekega dne ni bilo v šolo. Prvo uro smo imeli angleški jezik. In prav tisto uro smo vzeli novo snov. Tovarišica mi je rekla, da moram sošolcu, ki je manjkal, razložiti novo snov.

Odšel sem k njemu in mu razložil snov. Ker je bil bolan, ni prišel v šolo še cel teden. Vsak dan sem hodil k njemu, da sva se skupaj učila. Povedal sem mu, kaj imamo za naloge, potem pa sva se še igrala Človek ne jezi se. Naslednji teden je prišel v šolo in tovarišica nam je povedala, da naslednjo uro pišemo kontrolno naloge. Še tisti dan sem odšel k njemu, da sva se učila. Prišla je ura Kontrolke. Vsi smo pisali, samo on ne. Tovarišica pa mu je dala nerešeno kontrolno naloge, da bi se po njej učil, drugo uro pa bo vprašan.

Sošolec je znal odgovoriti na vsa vprašanja in je dobil petico. Z njim vred so se veselili vsi, še posebno pa sem bil vesel sam, saj moj trud ni bil zaman.

Vinko Trojer, 5.r.

NAŠA RAZREDNA SKUPNOST

Stopili smo v razred in pozdravili razrednika:

"Lahko noč."

"Dober dan," nam odgovori, nato pa se zresni in vpraša: "Kako pa ste danes?" "Danes je prvi april," mu odgovorimo vsi vprek. "Potem pa je najbolje, da pregledamo vaše ocene, ki so take, kot da bi jih dobili prvega aprila." Zresnil se je in nadaljeval: "Kaj, vas ni sram, da imate tako slabe ocene? Poglejmo kar po vrsti. Mihec, kaj delaš? Spiš?" "Trenutno ne, ampak ponoči pa smrčim."

"Kaj misliš, Ludvik?"
"Jaz mislim, kako se bom popoldne smučal."
"Zakaj pa ti tako skačeš, Marjetka?"
"Saj ste mi rekli, da moram še več skakati za nastop."
"Telefon zvoní, tovariš, ali ga ne slišite?"
Šel je pogledati. Ni pa ponovno v smeh in se smejimo toliko časa, dokler se ne vrne tovariš.
"Danes bomo končali. Vidim, da ste tako rezposajeni in mislim, da bo drugič bolje."

Edvard Koder, 6.r.

25.5.1982
To je bil naš dan. Dan mladosti.
Zjutraj smo prišli v Šolo. S šolskim avtobusom smo se peljali v vojašnico Simona Gregorčiča v Tolmin.

V vojašnici so nas prisrčno sprejeli. To je bil naš prvi obisk te vojašnice. Staresina je pripravil kratek govor, v katerem nam je povedal, kaj bomo v vojašnici videli. Mi pa smo mu podarili zapis o akciji "Bača 81", v kateri so sodelovali tudi vojaki iz te vojašnice. Staresina nam je najprej pokazal konje. Zatem smo odšli na športni poligon, ki se ga zgradili vojaki sami. Na poligonu so imeli vojaki razna tekmovanja. Staresina nam je pripovedoval, kako vojaki živijo, kaj vse delajo, kako se trudijo ponagati družbi. Prišli smo k najzanimivejši stvari, to je orožje. Vojaki so nam povedali o delovanju orožja, mi pa smo si orožje temeljito ogledali.

Pred spomenikom Siriona Gregorčiča nam je predsednica mladinske organizacije iz Podbrda povedala nekaj o nalogah mladiincev. Razdelili so nam izkaznice, mi pa smo recitirali nekaj pesmi. Tako smo postali mladinci. Lepo je biti mladinec, še posebno dobr mladinec, ki veliko koristi svoji družbi. Vojaki so nam pokazali še svojo spominsko sobo, v kateri so imeli veliko slik in dokumentov iz 2. svetovne vojne. Po ogledu smo se zbrali pred avtobusom. Posluvili smo se od vojakov in odšli domov.

Ta dan bo težko pozabiti, kajti spoznali smo življenje vojakov, postali pa smo tudi mladinci. Upam, da bomo vzorni mladinci in s svojim delom pomagali družbi.

Miran Groselj, 7.r.

Pa zaključimo z osmim razredom. Steti so jim dnevi, zat, so v spomin na svoje osminko življeno.

NAJHUJE JE BIL

- ko so se v eni tednu vrstile kontrolke in sem dobivala slab. Dragica.
- ko je imel avtobus zamudo in smo zamudili kakšno uro, potem pa nisem slišala razlage. Damjan.
- ko sem dobil spomin, pa ga nisem upal pokazati mami. Primož
- ko mi je tovaritica Golobota ob polletju zaključila najnižjo oceno, ki obstaja. To še ne bi bilo tako bodoče ne bi bila povrh vsega še moja mati. Je bilo sele tedaj, ko sem prišel domov. Za poslalce se ve, zato ne bom brez potrebe trošil črnila. Sandi
- ko mi je mojki maledic pri uri glasbenem nekako prisoliil zvučnik, ker sem žvečil čik-gum. Nado

- ko smo vsako leto menjali razrednika in se nismo mogli nobenemu zaupati. Dunja
- ko je mama prišla z razgovora. Mojca Zgaga
- ko si bil poklican k tabli in te je tovariš spraševal, da si bil ves poten, a si vseeno dobil "šus". Irma

BOLELO ME JE,

- ko sem dobila slabo oceno. Damjana
- ker so vsi, kadar je bilo kaj narobe, obsodili naš razred. Berta
- ko sem v šoli nenadoma začutil, da imam zobobol. Priporočam: če že imate zobobol, potegnjite vse robce, kar jih imate v žepu, vzdihujte in glasno stokajte, pa vas bo tovarišica ali tovariš izpustil domov. Primož
- ko sem se hotel narediti velikega, pa so me starejši pretepli in mi izbili domišljavost iz glave. Nauk: šoli se nikoli ne vtikaj v starejše, kajti to te bo lahko zelo bolelo. Tonček
- ko me je tovarišica v petem razredu pred vsemi okregala, ker sem zlomila stolico. Dunja
- ko nisem napisala domače naloge, ker je nisem znala, tovarišica pa je rekla, da se mi ni dalo. Mojca Zgaga
- ko smo imeli zdravniški pregled in se je zdravnik nad vsemi spozabljal z injekcijsko iglo. Srečko
- ko sem se pri tehničnem pouku urezal 0,5 mm globoko. Silvo

VESEL(A) SEM BIL(A),

- če sem dobila dobro oceno. Dragica
- ko je avtobus ostal v snegu in nam je večkrat odpadla matematika. Berta
- ko je kdo prinesel v razred novico, da odpade kakšna ura. Seveda se ob dobrih scenah nisem jokal. Tonček
- ko so nam povedali, da bomo imeli tri tedne zimskih počitnic. Mojca Zgaga
- ko sem popravil fiziko in matematiko. Pavel
- ko smo pričeli pouk v novih razredih. Veselil sem se sveže pobeljenih sten, ki pa bodo kmalu popackane od naših rok. Srečko
- ko sem prvič uspešno preplonkal domačo nalogu. Silvo

RAD(A) SE BOM SPOMINJAL(A)

- nekaterih sošolcev in sošolk, posebno pa tovarišice razredničarke, ki smo jo imeli v 7. razredu, Nežke Košnik. Dragica
- likovnega pouka, pri katerem poslušamo plošče, saj vem, da na drugih šolah tega ne bodo dovolili. Damjana
- prvega šolskega dne. Najprej nam je tovarišica razkazala šolo, potem pa smo odšli v razred. Tedaj smo prvič sedeli v šolskih klopeh. Martina
- vseh sošolcev, ki so mi pomagali pri neumnostih, pa tudi tistih, ki so mi v najtežjih trenutkih dajali moralno podporo. Tudi prijateljev, s katerimi smo v avtobusu skupaj prepisovali domače naloge, se bom rad spominjal. Darko
- ur, ki jih nisem preživel ob knjigah. Rada se bom spominjala ur DMV v 7. razredu. Berta

- prijateljstva iz šolskih klopi, pa nekaterih tovarišev in tovarišic, ki so se mučili, da nam vbiyejo v glavo nekaj najpomembnejših stvari, ki so potrebne za samostojno življenje. Primož
- vseh sošolcev in neumnih vragolij. Ne bom pozabil tovarišev in naših neumnih prepirov z njimi. Rad se bom spominjal osnovnošolskih let, saj, ko se bomo šolali drugje, bomo šele videli, da je bila osnovna šola kot dolge počitnice. Tonček
- svoje razredničarke, ki mi je s svojo angleščino še posebej priraslja k srcu. Sandi
- tistega dne v 4. razredu, ko so vsi pisali kontrolno nalogu pet, jaz pa štiri. Mojca Zgaga
- velike telovadnice. Pavel
- prvega šolskega dne. Ko sem prestopil prag, se mi je zdelo, da sem za glavo višji od svojih vrstnikov. Zdi se mi, da jih cel teden nisem niti pogledal. Srečko
- vseh, s katerimi sem gulil šolske klopi. Branko

SVOJIM ZAMANČUM:

- da naj se uspešno učijo in če so kaj slabega videli od nas, naj nas ne posnemajo. Želim, da bi novi del šele še naprej ohranili čim lepši. Dragica
- da bi nas posnemali in zvesto stopali po poti, ki jo je zacrtal 8. razred. Se posebej naročam, da naj ohranijo tradicijo plonkanja na avtobusu, ki se prenaša iz razreda v razred že več let. Svetujem tudi, da brezpogojno ubogajo starejše učence, saj so si le-ti v vseh letih nabrali dovolj izkušenj, da jih je vredno poslušati in ubogati. Darko
- sporočam, da je bilo kljub vsemu prijetno hoditi v šolo. Berta
- da bi tovariši pozabili, kako se napiše cvek. Martina
- in priporočam, da ostanejo v razredu, v katerem so, saj je v 8. razredu grozno. Silvo
- da bi se naučili še več veščin plonkanja in da bi nas vedno posnemali v vedenju. Branko
- da dobro opravijo 8. razred. Ocene naj staršem pokažejo pet minut preden gredo v službo. Tako se ne bodo mogli razburjati, ker ne bo časa. Mojca Trojar
- priporočam:
  1. da ne prepisujejo pri kontrolkah iz kemije in biologije
  2. da ne nagajajo tovarišu Torkarju.Pavel

Sledijo drobni dogodki iz vašega otroštva: od prepirov za prazen nič, medsebojnih zbadanj, pa do prvih "grenkih" izkušenj v ljubezni.

Ko sem hodil še v malo šolo, sem bil popoldan večkrat sam doma. Malo sem pospravljal, malo sem pomival, nazadnje pa sem si hotel speči še malo peciva. Ravno ob pravem času je prišel še prijatelj in takoj sva se oba lotila dela. Pripravila sva moko in jajca. Za predpasnike sva uporabila kuhinjske krpe. Začela sva z mešanjem in kar dobro nama je šlo. Naenkrat pa je zaškripalo in prijatelj je zacvilit od bolečine. Mešalec ga je zgrabil za prst, ko je hotel poskusiti stepeno maso. Prekinila sva s peko, polomljen mešalec sva spravila v omaro, testo vrgla v pomije in zabrisala sledove, kolikor se je dalo.

Tako je klavrno propadel moj prvi kuhrske poiskus.

Jani Zgaga, 4.r.

V šoli me veliko dražijo, posebej fantje iz 7. razreda, da sem debeluharca.

Zazvonil je zvonec, učenci smo se prerivali do svojega razreda. Sla sem mimo dečkov iz 7. razreda in naenkrat me sunkoma porinejo naprej. Pogledam in vidim, da so vame porinili mojega bratanca, ki je tudi debelejše sorte. Rečem jim: "Norci neumni!" Toda v teh besedah je bilo slišati žalostni glas in oči so se mi napolnile s solzami. Hitro se obrnem, da ne bi videli mojega žalostnega obraza. Počasi stopam naprej s solzami v očeh. Zaslišim glas: "Tinka!" Andrejka približi k meni vsa vesela! "Veselo novico imam za naju!" reče z veselim glasom. Toda ko vidi moje oči, povesi glavo in reče: "Zakaj jokaš?" Odgovorim ji: "Dečki iz 7. razreda me spet zafrkavajo!" Prijela me je za roko: "Skupaj bova obračunali z njimi!" "Oh, kako si prijazna. Hvala!" Odhitiva v razred. Po končanem pouku mi pa še reče: "Poslušaj nekaj!" Naprem svoja ušesa. "Če ti bodo še kdaj nagaiali, jih ne bova midve namlatili, temveč bova povedali našim dečkom in bodo oni obračunali z njimi. Obljubili so mi, da bodo to storili."

Zdaj me nihče več ne draži, ker se boji naših dečkov.

Tinka Lapanja, 6.r.

Bilo je lepega sončnega dne. Zunaj so prepevali ptički in ljudje so bili kot prerojeni. Kako tudi ne bi bili, saj je po dolgotrajnem deževju nastopilo lepo vreme. Toda jaz vsega tega nisem videla. Bila sem jezna nase, na mamo, skratka na ves svet.

Ko sem ravno kuhala mulo, pozvoni zvonec. Mama odhiti odpret. "Ali je Branka doma?" zaslišim Simonin glas. "Da, da, kar naprej pojdi," ji odvrne mama. "Greš kaj ven?" se oglasti Simona pri vratih v sobo. "Ah, kaj, saj se mi ne da," ji odvrnem. "Pa vseeno pojdi," me prosi Simona. "No, pa grem." In sem šla. Toda slaba volja me tudi zunaj ni zapustila. Stresala sem jezo na vsakega, ki me je samo govoril. To je Simoni počasi šlo na živce. Ko pa sem nadrla še njo, ji je prekipelo. "Zdaj te imam pa dovolj. Cel dan si že taka ko kisla juha. Pojdi se solit," me je nadrla in odšla. Ostala sem sama. "Pa kaj misli, da je?" sem zagodrnjala. Bila sem užaljena. Vendar dalj ko sem pogrevala jezo v sebi, bolj sem bila prepričana, da sem vsega kriva sama. "Kaj naj sedaj storim?" sem se spraševala. Vedela sem, da je Simona užaljena, kajti za njene prejšnje besede ji nisem ostala dolžna, pa tudi izrazov nisem izbirala. Toda poizkušati ni greh, pravi star pregovor. Ravnala sem se po njem. Odšla sem do Simoninega stanovanja in pritisnila na zvonec. Odpret je

prišla Simona. "Kaj bi rada?" me je sumljivo pogledala. "Oprosti za tisto, veš, bila sem slabe volje," sem ji odvrnila. "Oh, tisto je že zdavnaj pozabljeno," se mi je našmehnila. "Greš igrat badminton?" sem jo vprašala. "Seveda," mi je odvrnila. Odhitela sem domov po loparje in žogico. Mama, ki je bila že vajena mojega hitrega spreminjanja volje, se mi je samo nasmehnila. Jaz pa sem odhitela ven. S Simono sva se potem ves dan smejali, ko sva se spomnili na nain prepir. Saj veste, kako pravji star pregovor: "Pametnejši odneha." Svetujem vam, držite sé ga, kajti tako bo rešenih veliko nesporazumov.

Branka Černigoj, 6.r.

Ne vem, kako so me začeli klicati Bela griva. Samo to vem, da sem bila hudo užaljena. Fantej z zadnjega sedeža so si izmislieli ta vzdevek. Ampak, ko sem jaz ta vzdevek temeljito premislila, sem ugotovila, da imajo grivo le konji, ime Bela pa zato, ker imam bele lase.

V šolskem avtobusu je Srečko iz 7. razreda zavpil: "Bela griva!" Razčalilo me je. Vstala sem in odšla proti njegovemu sedežu. Moj korak ni zaostajal, a tudi hitel ni. Roka se je pripravljala na udarec. Srečko je to videl, zato se mi je izmikal. Roka mi je omahovala, vendar sem ga udarila. Videla sem samo to, da je imel rdeče lice. Zaradi tega udarca so mi začeli nagajati še drugi fantje z zadnjega sedeža. Bila sem užaljena, Samo, kaj je pomagalo, ko je Srečko povedal to tudi drugim na šoli. Ko smo se vračali iz šole, so mi vsi nagajali. Nisem se zmenila za to, ker ni bilo hujše kot prejšnji dan. Ko so uvideli, da me nič ne gane, so me pričeli cukati. Roka mi je utekla in spet jo je nekdo občutil. Bil je tiho. Tudi drugi so ponehalili.

Čez teden dni je še marsikdo izrekel ta vzdevek, a so ga drugi, ki so občutili mojo pest, posvarili, da imam trdo roko.

Martina Mavrar, 6.r.

PRED VRATI

Nekega dne smo prišli v šolo. Vsi smo bili še zaspani, toda dobro smo vedeli, da bomo pisali kontrolno nalogo. Vsi smo seveda upali, da tovarišice ne bo, ali da mogoče le ne bomo pisali.

"Kaj ste vsi tako tiho? Ali vas je strah kontrolne?" prekine tišino Franja. Nekaj časa je bilo vse tiho. Pa se Franja spet oglasi. Videlo se ji je, da je dobre volje. "Ali ne bø nič? Govorite malo, pa boste pozabili na kontrolno," nas poskuša razmigati. "Ja, ko bi se le dalo pozabiti," rečem še vsa zaspana. "No, pa vržimo eno debato. Samo ne c šoli," se smeji Tanja. Res smo jo. Kakor da bi se vsi prebudili. Vsi vprek smo govorili. "Ali ste gledale včeraj Visoki pritisk na Kopru? Joj, ali ni bil fantastičen?" nas vsa rdeča v lica sprašuje Danila. Niti odgovoriti ji še nismo mogle, ker je kar ona nadaljevala. "Rolling Stones so mi bili najbolj všeč. Posebno pa Mick Jagger. Kar vanj bi se zaljubila," nam vsa navdušena pripoveduje. "Ja, res so bili fantastični," se vmeša še Tanja.

Pozvoni. Prvič. Nastala je tišina. Še pet minut, potem pa bomo pisali. "Ali spricami prvo uro in rečemo, da smo zaspale?" vprašam. "Najraje res ne bi šla k pouku, ampak kaj, ko se kontrolni ne moremo tako lahko izogniti. Če ne bomo pisali danes,

bomo pisali jutri. Zato je najbolje, da lepo počakamo in pišemo. Tako ali tako. Če slabo pišemo, bomo še vedno lahko popravili," nas poskuša potolažiti Franja.

"Sploh se ne sekiramo!" zavpijemo v en glas Tanja, Danila in jaz. "Bo že kako. Mogoče pa se nam posreči in bomo dobro pisale. Da bi nas spremljala sreča," vzdihne Danila. "Je, kako se teh pet minut vleče. Koliko je še do zvonjenja, Franja?" nestrpna sprašuje Tanja. "Še eno minuto," ji smeje odgovori Franja. "Jaz se bom polulala," je že nestrpna Danila.

Zopet zazvoni. Sedaj drugič. Spet vsi utihnemo. Tovariši in tovarišice pridejo iz zbornice...

Tatjana Trpin, 7.r.

SKRIVNOSTI MLADIH SRC

Z deklico sva se imela rada in kmalu sva postala par. V počitnicah je bilo vse lepo, vendar začelo se je novo šolsko leto in usedla se je h knjigam. Ostala je zvestejša knjigi, zato me je to ujezilo in najina ljubezen je splahnela.

B. T.

Pa še nasvet:

OČI IN LJUBEZEN

Če si fant ali dekle,
ne meči zdaj oči.
Resno mislim in svetujem
ne meči zdaj oči!
Kaj, če napačno se nekje obesijo?
V šoli koli in šusi,
doma pa:
"Prvo je šola
in popravi tista dva kola,
potem pa pride še vse drugo."
Res pa je tudi to,
da o teh očeh
ne smemo misliti samo slabo.
Včasih se zaljubijo tako lepo,
da nam je pri srcu toplo.
V šoli s trojke na štirico,
s štirice na petico,
vse polno novih je uspehov.
Doma pa si deležen vedno več nasmehov.
Res hudo je,
če si slep
in ne vidiš, kako svet je lép.
Povem naj vam še to:
Ljubezen je lahko
huda bolezen srca,
mnogo hujša od infarkta.

Izkušena

Največ prispevkov ste napisali o svojih starših. Verjetno zato, ker jih imate najraje, pa tudi zato, ker včasih preveč od njih zahtevate, potem pa jim očitata, da vas ne razumejo.

bomo pisali jutri. Zato je najbolje, da lepo počakamo in pišemo. Tako ali tako. Če slabo pišemo, bomo še vedno lahko popravili," nas poskuša potolažiti Franja.

"Sploh se ne sekiramo!" zavpijemo v en glas Tanja, Danila in jaz. "Bo že kako. Mogoče pa se nam posreči in bomo dobro pisale. Da bi nas spremljala sreča," vzdihne Danila. "Joj, kako se teh pet minut vleče. Koliko je še do zvonjenja, Franja?" nestrpna sprašuje Tanja. "Še eno minuto," ji smeje odgovori Franja. "Jaz se bom polulala," je že nestrpna Danila.

Zopet zazvoni. Sedaj drugič. Spet vsi utihnemo. Tovariši in tovarišice pridejo iz zbornice...

Tatjana Trpin, 7.r.

SKRIVNOSTI MLADIH SRC

Z deklico sva se imela rada in kmalu sva postala par. V počitnicah je bilo vse lepo, vendar začelo se je novo šolsko leto in usedla se je h knjigam. Ostala je zvestejša knjigi, zato me je to ujezilo in najina ljubezen je splahnela.

B. T.

Pa še nasvet:

OČI IN LJUBEZEN

Če si fant ali dekle,
ne meči zdaj oči.
Resno mislim in svetujem
ne meči zdaj oči!
Kaj, če napačno se nekje obesijo?
V šoli koli in šusi,
doma pa:
"Prvo je šola
in popravi tista dva kola,
potem pa pride še vse drugo."
Res pa je tudi to,
da o teh očeh
ne smemo misliti samo slabò.
Včasih se zaljubijo tako lepo,
da nam je pri srcu toplo.
V šoli s trojke na štirico,
s štirice na petico,
vse polno novih je uspehov.
Doma pa si deležen vedno več nasmehov.
Res hudo je,
če si slep
in ne vidiš, kako svet je lép.
Povem naj vam še to:
Ljubezen je lahko
huda bolezen srca,
mnogo hujša od infarkta.

Izkušena

Največ prispevkov ste napisali o svojih starših. Verjetno zato, ker jih imate najraje, pa tudi zato, ker včasih preveč od njih zahtevate, potem pa jim očitate, da vas ne razumejo.

Prvošolčki se jezijo nanje:

- kadar me ne pustijo na dvorišče
- kadar moram paziti nečake
- če mi mama ne kupi lučke
- če mi nagajajo
- če mi ne dajo bonbonov
- ko moram zvečer domov.

Tretješolec tako predstavlja svojo družino:

Mojemu očku je ime Emil, mami pa Sonja. Imam starejšega brata Borisa. Boris obiskuje 6. razred. Starše imava rada, ker za naju lepo skrbita. Ko prideva iz šole, jima pomagava pri delu.

Moj očka se vozi vsak dan na delo z vlakom. Zaposlen je v Železarni na Jesenicah. Pred nekaj leti si je v službi poškodoval obe nogi, zato sedaj zelo težko hodi.

Mama je gospodinja. Tudi ona ima veliko dela: pere, pospravlja, kuha, pomiva in hodi v trgovino.

Starše najbolj razveselim, če dobim v šoli dobre ocene.

Matjaž Mavrar, 3.r.

Starši so nam zlasti v prvih letih življenja najbližji. Skrbijo, da smo siti, oblečeni, negujejo nas med boleznijo.

Ko začnemo hoditi v šolo, se k njim zatekamo po pomoč pri domačih nalogah. Skupno z nami se veselijo naših uspehov. Neuspehi jih prizadanejo, saj nam želijo le najboljše. Ravno tako tudi nas prizadane, če imajo oni skrbi ali težave. So tudi naši vzorniki, saj se po njih zgledujemo.

Želim, da bi vsi otroci imeli skrbne starše.

Katjuša Čufer, 4.r.

Jaz, kot fant, se doma zelo dobro počutim. Starši so z mano dobri. Dajo mi vse, kar potrebujem, tudi ljubezen. S starši se tudi pogovarjam in lepo se mi zdi, če smo zvečer vsi zbrani in je v družini mir.

Toda borba se prične, ko je treba napisati domačo nalogu in se učiti. Takrat je najtežje. Mama mi pomaga. Kar naprej kriči: "Piši lepše!" Ko je naloga napisana, je treba odpreti zvezek od narave ali družbe. Zopet kreganje, ker ni tako kot ona hoče. Toda zmeraj obvelja njena. Ko pa se zgodi, da pozabim napisati domačo nalogu, sledi iz šole podpis. Takrat me je zelo strah, ker vem, da bom kaznovan. Vsako kaznen bi lažje prenesel, le da mi ne reče: "Dva dni ne boš šel ven." Toda tako kaznovan nisem le zaradi domačih nalog, ampak tudi zaradi drugih neumnosti, ki jih počenjam. Mnogokrat vem, da ne delam prav, da mamo užalim. Obljubim ji, da se to ne bo več ponovilo, ker vem, da me ima rada in da mi hoče dobro. Toda ko mine nekaj dni, na vse to pozabim in zopet je prepričam v hiši.

Čeprav se to večkrat ponovi, mislim, da imam vseeno svoje starše z dneva v dan bolj rad.

Miha Hrast, 4.r.

Bilo je nekega deževnega dne. Otroci iz našega bloka smo pose-dali po stopnicah. Razmišljali smo, kaj naj delamo, ko je zu-naj dež, na hodniku pa smo se morali kar naprej umikati starej-šim, da so lahko hodili mimo. Nihče od nas ni bil sam doma, da bi šli k njemu. Vsi smo strmeli v dež. Tedaj pa je nekdo pred-lagal: "Pišimo hišnemu svetu, naj nam priskrbi prostor za zbi-ranje ob deževnih dnevih!" Vsi smo se strinjali s predlogom. Najstarejša od nas je šla po papir in svinčnik in začela pisa-ti, mi pa smo ji narekovali:

"Spoštovani!

Prosimo vas, da nam preskrbite prostor, kjer se bomo lahko v miru in brez skrbi zbirali.

Vaši otroci, čakajoči na vaš odgovor."

To pismo smo oddali predsedniku hišnega sveta. On je to pismo prebral na sestanku in obljudili so, da nam bodo čim hitreje preskrbeli prostor. A kaj, ko pa naši starši samo obljudljajo, da se nas čim prej odrešijo, naredijo pa nič.

Andrejka Štucin, 6.r.

TI NAŠI LJUBI STARSI

Sobota. To je najboljši dan v tednu, primeren za lenuhe.

Pozno sem se prebudila. V roke sem vzela knjigo, ki sem jo bi-la prelistala v petek zvečer. Prijetno je bilo še malo poleža-ti v postelji. Iz zamišljenega branja me vznemirijo besede: "Hitro vstani, pojed in umij se, potem pa greva na njivo!" Oglasila se je mama iz kuhinje, ki je vedela, da sem se že pre-budila. "Ma, še deset minut me pusti!" se oglasim. "Dobro, sa-mo res!" Čez deset minut pa spet mama iz kuhinje: "Sedaj pa resno! Vstani že!" "Joj!" pomislim, "še ob sobotah ti ne dajo miru, ti starši!" Mama se iz kuhinje spet oglasi z istima, že skoraj tečnima besedama: "Vstani že!" Ne pustim se in se oglasim: "Stavim, da Andrejke, Martine in Majde ne silijo že sedaj iz postelje." "Se kaj si izmisli!" se zadere mama. "Andrejka in Martina sta že šli v trgovino, Majda pa že dolgo dela na njivi!" Malo se zamislim: "To so ene in iste besede. To vedno pravi!" Zaslišim korake. Bila je sosedka, ki je prišla k mami. Takoj za-čneta s pogovorom.

Sosedka: "Ma ježeš, a še zdej nisa ustale čečije!"

Mama: "Ja, adna je šla na izlet, ta majnš je pa še u pastejl. Sploh je na spraum ven."

Sosedka: "A tku, tku. Ja bem, ki muorma! V tisteh liteh sa, ko se jim prov naumna lita. Tud z nam je blu tku. Samu takrat sa bli drugi cajti. Ni blu tku, kot je zdej tulije. A biš, ki ti pravim. Cist naumn sa. Tut taka glasba paslušajo, de... Tista razbevajne, ki jim tok pamin. Glasba, ka je ta prava, sa Avse-niki, pa Slaki!"

Jaz, ki sem vse to poslušala, se potihoma režim in si mislim: "Avseniki pa Slaki! Ha, ha!"

Sosedka se je odpravljala domov. Ura je bila že enajst dopoldan in mislila sem si, da je res že pravi čas, da vstanem.

Irena Kavčič, 6.r.

Vročega avgustovskega dne smo se sončili na morski obali. Bi-lo je lepo. Mimo so plule ladje in ladjice. Tudi mi smo šli v vodo, da bi se po dolgem sončenju malo ohladili. Vendar me kar naenkrat pretrese glas: "Marko, ven!" Bila je mama. Bel sem ven. "Zakaj pa samo jaz?" sem jo vprašal. Ona pa mi je rekla: "Zato, da mi boš šel v trgovino po sadje." "Ne, ne grem," sem ji rekel. Mama je vedela, kaj me bo spravilo v dobro voljo, zato je rekla: "Pojdi po sadje, pa še lučko si kupi." Vzel sem denar in hitro stekel v trgovino, saj sem za sladoled vedno na voljo. Kmalu sem se vrnil na plažo. Takrat pa mi je mama rekla, da ne smem v vodo, ker imam sladoled. Vprašal sem jo: "Kaj pa ko ga poližem?" "Tudi ne, saj ni dobro takoj po sladoledu iti v vodo," mi je odvrnila. Čez eno uro mi je mama rekla: "No, sedaj pa lahko greš v vodo." Rekel sem: "Zakaj pa, saj se imam tukaj lepo." Mama se je zasmajala in rekla: "Se rad boš šel v vodo." Dobro pozna mo-jou muhavost.

Marko Trpin, 6.r.

PRED VRATI

Ko sem prišla domov, je ura že odbila deveto. Roko sem že imela na kljuki, ko zaslišim mamin glas: "Ta smrkla me bo še ob živce spravila." Stara mama začne godrnjati: "Zdaj, ko nima očeta, misli, da si lahko vse dovoli." "Ta pogovor bo pa zanimiv," si rečem. Sestra, ki pa je bila vse dotlej tiho, reče: "Mama, veš kaj, ti si pa tudi prestroga, še malo svobode ji ne pustiš." "Oh, kako zlato sestro imam," si mislim. Mama se po teh besedah razjezi in sestro nažene spat. Stara mama vpraša mamo: "Kaj pa bom jutri kuhalala za kosilo?" "Nič. Kar lačni naj bosta," jezno odgovori mama. "Oho, ta je pa že malo prehuda. Ves dan brez tople hrane. Stara mama, ti kar skuhaj!" se ogla-si sestra izza vrat. "O, bravo, sestrica, jutri ti bom kupila čokolado, ker si me resila, da nisem stopila k njima v kuhinjo," si rečem. "Ala, še sedaj nisi v postelji?" se začudi mama! "No, pa tu ostani." "Da se ji ni kaj zgodilo," zaskrbi staro mamo. "Uboga stara mama, tako skrbi zame, jaz pa jo kdaj tako prizadenem. Bom že drugič boljša," si pravim. "Ne vem, kaj bom na-redila z njo, če se mi ta hip prikaže," reče mama. "Bolje bo, če sem še malo tukaj, kjer me zebe, kakor notri, ko mi bo vroče," sem sklenila ter pogledala na uro. Ko vidim, da se mi je ustavila, zarohnim na ves glas: "Ti prekleta škatla, saj že za v odpad nisi več, kaj sele da bi te jaz nosila na roki." "Oho, je že prišla," veselo vzklikne stara mama, "kamen se mi je od-valil od srca." Sele sedaj sem opazila, da sem se izdala zara-di ure. "Takoj pridi noter!" mi veli mama. "Zdaj bo pa prišlo najhujše," si mislim. Ko sem položila roko na kljuko, se mi je zdelo, da imam ves svet na ramenih. "Da si le prišla!" vzklikne mama, "zdaj pa se obleci, da gremo spat." Sploh nisem mogla verjeti, da mi ni napravila pridige.

Tanja Kogoj, 7.r.

S tem zaključujemo to številko Solarčka. Vsem želimo, da zbere-te vse moči in popravite, kar se še popraviti da, potem pa veselo na počitnice. Veliko sonca, smeha in zabave, pa prijet-ne počitnice želimo vsem skupaj!

Člani novinarskega krožka in
mentorica

ŠOLARČEK IZPOD ČRNE PRSTI je glasilo
pionirskega odreda "France Bevk" na
osnovni šoli "Simon Kos" Podbrdo.

LETNIK: XIX

ŠTEVILKA: 2

ŠOLSKO LETO: 1981/82

MENTOR: Jelka Urbas